Annus XVIII - Vol. XVIII 6 Aprilis 1926 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Constitutio Apostolica, p. 121. – Litterae Apostolicae, p. 124.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 131. – *S. C. Concilii:* Ratisbonen. Duelli, p. 132. – *S. C. de Religiosis:* Decretum, p. 138. – *S. C. Rituum:* I. Romana seu Faliscodunen. Beatificationis et Canonizationis Ven. Servae Dei Luciae Filippini, p. 140. II. Pictavien. Beatificationis et Canonizationis Ven. Servi Dei Andreae Huberti Fournet, p. 143. – *S. C. pro Ecclesia Orientali:* Nominationes, p. 146.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica. – S. C. dei Riti: Congregationi Generali. – Segreteria di Stato: Nomine e onorificenze. – Maggiordomato: Nomine. – Necrologio, pp. 147-152.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • XXVI

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis

Pro Italia, Lib. **20** — Extra Italiam, *L. it.* **35** —

Pretium unius fasciculi, Lib. **8** —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVIII, n. 4 – 6 Aprilis 1926)

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

PAG.

Lituanorum gente. – Erectio Provinciae ecclesiasticae et nova dioecesium ordinatio in Republica Lituana. – *4 aprilis 1926* 121

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Ex hac Petri Cathedra.* – Fines reguntur inter vicariatum apostolicum de Brazaville et praefecturam apostolicam de Ubanghi-Kari in Africa Centrali. – *15 iulii 1925* 124

II. *Sororum a Sancto Iosepho.* – Approbatio Instituti Sororum a Sancto Ioseph Torontinensium. – *22 augusti 1925* 125

III. *Historicis constat.* – Basilicae minoris titulo et privilegio augetur Ecclesia paroecialis SS. Marcellini et Petri, oppidi Seligenstardt, intra fines dioecesis Moguntinae. – *22 augusti 1925* 126

IV. *Refert ad Nos.* – Titulus et privilegia Basilicae minoris concessa paroeciali Ecclesiae B. M. V. Regum vulgo « del Pino », in civitate Marcinone. – *10 novembris 1925* 127

V. *Ex amplissimis.* – Sanctuarium divi Francisci Assisiatis, oppidi Canindé, archidioecesis Fortalexiensis intra fines, honoribus Basilicae Minores condecoratur. – *30 novembris 1925* 129

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisium Ecclesiarum 131

S. CONGREGATIO CONCILII

PAG.

Ratisbonen. – Duelli. – *4 aprilis 1925* . . 132

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Decretum definitiva approbatio conceditur Instituto famularum Immaculatae Conceptionis B. M. V. Leopolien. – *24 novembris 1925* 138

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana seu Faliscodunen.* – Beatificationis et Canonizationis Ven. Servi Dei Luciae Filippini, Fundatricis atque antistitae Instituti Magistrarum Piarum ab eius cognomine nuncupatur. – *21 martii 1925* 140

II. *Pictavien.* – Beatificationis et Canonizationis Ven. Servi Dei Andreae Huberti Fournet, Fundatorum Congregationis Filiarum Crucis vulgo Sororum S. Andreae nuncupatur. – *25 aprilis 1925* 143

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Nominationes 146

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza diplomatica 147

II. S. Congregazione dei Riti. – *Congregazioni Generali* 147

III. Segreteria di Stato: *Nomine, Onorificenze* 148

IV. Maggiordomato: *Nomine* 151

V. Necrologio 152

Annus XVIII - Vol. XVIII 6 Aprilis 1926 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

ERECTIO PROVINCIAE ECCLESIASTICAE ET NOVA DIOECESIUM ORDINATIO IN REPUBLICA LITUANA.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD FUTURAM REI MEMORIAM

Lituanorum gente post bellum maximum in libertatem, Deo favente, tandem restituta, Nos, qui eorum fidem ac pietatem, tam strenue diuque in adversis rebus omne genus servatas, praesentes conspicati sumus, cum persuasum habeamus aptiorem ecclesiasticarum rerum dispositionem plurimum sane conferre, non modo ad catholici nominis incrementum, sed etiam ad ipsam rei civilis prosperitatem, apprime utile atque opportunum existimamus ut in Lituania dioeceses et numero augeantur et in Provinciam ecclesiasticam constituantur.

Nos igitur, quibus incumbit, pro Apostolico munere, dioecesium fines statuere, de Apostolicae potestatis plenitudine ac certa scientia, suppleto quorum interest vel interesse praesumant consensu, decernimus ut ex omnibus illis territoriis, quae modo in finibus Lituanae Reipublicae sita sunt, propria constituatur Provincia ecclesiastica, quaeque constabit: sede Kaunensi, uti metropolitana, et dioecesibus: Telšensi una cum Praelatura Klaipėdensi, Panevėžensi, Vilkaviškensi et Kaišedorensi, uti suffraganeis.

Archidioecesis Kaunensis, cum metropolitana Basilica sub titulo Ss. Apostolorum Petri et Pauli in urbe Kaunas, complectetur decanatus: Kaunensem (exceptis pagis Paliesė, Pinciškės, praedio Petriškės, pago Livintai et colonia Ramatas), Kėdainensem, Veliuonensem, Raseinensem, Krakensem, Šiaulensem, Joniškensem, Šiluvensem (exceptis paroeciis Vaiguva,

Kražiai et Pakražantis), Žeimensem (exceptis praedio Gegužynas et colonia Kosmovščizna), Ukmergensem (exceptis paroecia Želva, pagis Špokiškis, Vaiteliškiai, Jaskaudžiai, Migučiai, Lauzdonys, Liaušiai, coloniis Laurinava, Gerklinka, Dembuvka, Dembovica, Malinava, Tivonia, Bartkeliškiai), item paroecias Gruzdžiai cum ecclesia filiali Šipiliai, Radviliškis, Šiaulėnai cum ecclesia filiali Polekėlė, paroecias Kurkliai et Balninkai; insuper pagos, e paroecia Žiežmarensi: Bijautonys, Rusonys, Kaspariškiai, e paroecia vero Kaišedorensi pagum Apušotas et praedium Guronys.

Ad dioecesim Telšensem, cum cathedrali ecclesia sub titulo S. Antonii Conf. in civitate Telšiai, spectabunt decanatus: Palangensis, Skuodensis, Sedensis, Alsėdensis, Rietavensis, Švėkšnensis, Tauragensis, Kaltinėnensis, Varnensis, Telšensis, Viekšnensis, Kuršėnensis (excepta paroecia Gruzdžiai cum ecclesia filiali Šipiliai); item ex decanatu Šiluvensi: paroeciae Vaiguva, Kražiai et Pakražantis.

Ex regione Klaipėdensi, quae paroecias Klaipėdensem, Šilutensem, Robkojensem et Viešvilensem connumerat, constituetur, cum ecclesia praelatitia sub titulo SS. Trinitatis in civitate Klaipėda, Praelatura *nullius* Klaipėdensis, quam seiunctam a dioecesi Varmiensi Ordinarius Telšensis, servatis, iuxta locorum adiuncta et ad normam iuris, servandis, administrabit.

Dioecesi Panevėžensi, cum cathedrali ecclesia, quae nunc aedificatur, cui titulus est assignandus Christi Regis, in civitate Panevėžys, attribuentur decanatus: Panevėžensis, Šeduvensis (exceptis paroeciis Radviliškis et Šiaulėnai cum ecclesia filiali Polekėlė), Pasvalensis, Biržensis, Kupiškensis, Rokiškensis, Zarasensis, Raguvensis, Anykštensis (exceptis ecclesiis paroecialibus Kurkliai et Balninkai), Utėnensis (excepta ecclesia filiali Suginčiai cum suo circulo).

Dioecesis Vilkaviškensis, cum cathedrali ecclesia sub titulo Visitationis B. M. V. in civitate Vilkaviškis, continebit decanatus: Bartninkensem, Garliavensem, Kalvariensem, Mariampolensem, Naumiestensem, Panemunensem, Prienensem, Seiriensem, Simnensem, Vilkaviškensem, Šakensem.

Demum dioecesis Kaišedorensis, cum ecclesia cathedrali sub titulo Transfigurationis D. N. I. C., quae nunc construitur in civitate Kaišedorys, habebit decanatus: Giedraitensem, Malėtensem, Merkinensem, Stakliškensem et Žaslensem (demptis pagis: Bijautonys, Rusonys, Kaspariškiai, Apušotas et praedio Guronys); insuper e decanatu Ukmergensi paroeciam Želva atque ecclesiam filialem Suginčiai cum suo circulo; item pagos e paroecia Liduokensi: Migučiai, Lauzdonys, Liaušiai, colonias Laurinava, Gerklinka, Dembuvka, Dembovica; e paroecia Pabaiskensi colonias Malinava, Tivonia, Bartkeliškiai, partesque pagorum: Špokiškis, Vaiteliškiai, Jaskaudžiai; e paroecia Skarulensi: praedium Gegužynas et coloniam Ko-

smovščizna; e paroecia Rumšiškensi: coloniam Ramatas, pagos Livintai, Paliesė, Pinciškės et praedium Petriškės.

Reservamus tamen Nobis Sedique Apostolicae facultatem dictas circumscriptiones, pro temporum adiunctis, quoties opportunum in Domino visum fuerit, modificandi, immutandi et aliter definiendi.

Quod attinet autem ad Ecclesiarum, de quibus agimus, administrationem et regimen, ad Vicarii capitularis sede vacante electionem, ad Capituli cathedralis, vel pro tempore saltem Consultorum Collegii, erectionem, ad Seminariorum institutionem, ad clericorum et fidelium iura et officia aliaque huiusmodi, praescribimus ut serventur quae sacri canones statuunt.

Quod vero ad clerum potissimum spectat, iubemus ut, statim ac haec Constitutio Nostra ad effectum perducta fuerit, eo ipso sacerdotes Ecclesiae illi adscripti censeantur, in cuius territorio legitime exstant.

Mandamus demum, ut omnia documenta et acta, quae, sive ad novas dioeceses, sive ad praelaturam *nullius*, earumque clericos et fideles pertinent, quamprimum fieri poterit ad dioecesim vel praelaturam transmittantur, ad quam iidem pertinent.

Quae porro hisce Litteris, Apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nemini, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Georgium Matulewicz, Archiepiscopum titularem Adulitanum, quem Lituaniae Visitatorem dedimus, eidem necessarias et opportunas facultates tribuentes, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, ac definitive sententiam dicendi de quavis difficultate vel oppositione, imposito onere intra sex menses mittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Decernimus denique has Litteras Nostras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis aprilis, in festo Resurrectionis D. N. I. C., anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

O. CARD. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. CARD. DE LAI, Ep. Sabinen. et Mandelen.,
S. C. Consistorialis Secretarius.

Dominicus Iorio, *Protonotarius Apostolicus.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXXIII, n. 40.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

FINES REGUNTUR INTER VICARIATUM APOSTOLICUM DE BRAZZAVILLE ET PRAEFECTURAM APOSTOLICAM DE UBANGHI-KARI IN AFRICA CENTRALI.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac Petri Cathedra, tanquam sublimi e specula, in omnes christiani orbis regiones oculos mentis Nostrae convertimus et quae rei sacrae procurationi melius gerendae videantur expedire, ex Apostolatus supremi officio, sollicito studio decernere satagimus. Iamvero cum Ordinarii vicariatus apostolici de Brazzaville et praefecturae apostolicae de Ubanghi-Kari in Africa Centrali variis ex causis Nos flagitaverint ut suis limitrophis missionibus nova confinium delineatio Apostolica auctoritate adsignaretur: Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis omnibusque rei momentis attente perpensis, dictorum Ordinariorum precibus benigne concedendum existimavimus. Itaque motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore statuimus ut in posterum, ex nunc, vicariatus apostolicus de Brazzaville et praefectura apostolica de Ubanghi-Kari sequentibus limitibus separentur: nempe ad septentrionem a linea divisionis aquarum, quae alveum de *Kari* ab illo de *Congo* dividit, usque ad punctum ubi cum gradu 17° longitudinis Est (Greenwich) congreditur; et deinde ab hoc gradu 17°, qui per desertas lacunas transit, usque ad secundum gradum latitudinis Nord; ad meridiem autem e 2° gradu latitudinis, usque ad flumen de *Ubanghi*.

Porro haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum atque definiendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis iulii, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*.

II

APPROBATIO INSTITUTI SORORUM A SANCTO IOSEPH TORONTINENSIUM

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Sororum a Sancto Iosepho Institutum iam in Gallia anno a Christi nativitate MDCL ortum habuit, atque eadem in regione per multos annos floruit; sed serius, ob miserrimam rerum publicarum eversionem, quae saeculo XVIII exeunte in Gallia excitata est, Institutum ipsum cum haud parvo rei religiosae detrimento fere exstinctum mansit. Attamen, cum quaedam earundem Sororum domus e periculis persecutionis et plenae eversionis hic atque illic salvae evaserint, plurimae hodiernis temporibus religiosarum familiae e praelaudato Instituto suam originem ducunt, quae nunc praesertim in Foederatis Americae Septentrionalis Civitatibus exsistunt; quas inter exstat Sororum a Sancto Iosepho familia, cuius domus princeps in civitate Torontinensi posita est. Ordinarii vero dioecesium, in quibus dictae a Sancto Iosepho Sorores Torontinenses commorantur atque ad Dei gloriae ac religionis incrementum incumbunt, ob uberrimos fructus, quos ipsae in christianis rebus provehendis usque adhuc adeptae sunt, amplissimis litteris Sorores easdem laudant et Nobis commendant; quapropter nihil est Nobis magis gratum quam Sororibus eisdem luculentum Nostrae voluntatis pignus exhibere, quod ipsas voti compotes reddat, cum nuper enixis precibus a Nobis efflagitaverint ut, de benignitate Apostolica, suum Institutum sollemni Nostra adprobatione confirmemus. Auditis propterea Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrae pro Religiosorum Sodalium negotiis Congregationi praepositis, qui iam in plenariis comitiis, in Aedibus Vaticanis die XXVII m. februarii huius anni habitis, rem maturo examine perpenderant, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostra, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, Institutum Sororum a Sancto Iosepho Torontinensium, uti Congregationem religiosam votorum simplicium, ac salva ad sacrorum canonum normam Ordinariorum iurisdictione, adprobamus et confirmamus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri vel obtinere, ipsique Congregationi seu Instituto eiusque Sororibus praesentibus et futuris nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter

sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque in contrarium facientibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis augusti, an. MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

BASILICAE MINORIS TITULO ET PRIVILEGIO AUGETUR ECCLESIA PAROECIALIS SS. MARCELLINI ET PETRI, OPPIDI SELIGENSTADT, INTRA FINES DIOECESIS MOGUNTINAE.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Historicis constat documentis ecclesiam paroecialem ad Sanctorum Marcellini et Petri in oppido *Seligenstadt* dioecesis Moguntinae intra fines, undecim abhinc saeculis primum erectam fuisse per celeberrimum illum Eginhardum, qui, summa familiaritate cum Carolo Magno imperatore coniunctus, libros notissimos exaravit de Caroli Magni vita, nec non de translatione SS. Martyrum Marcellini et Petri. Constat etiam ecclesiam nominatam paulo post ab eodem conditore fuisse monasterio coniunctam sodalium Ordinis Sancti Benedicti; dictoque monasterio piissimum quidem fundatorem Eginhardum tanquam abbatem praefuisse, multaque per saecula divi Benedicti alumnos ibidem ad Dei laudes concinendas, animarumque aeternam salutem procurandam vigili studio alacrem navasse operam. Thesaurum vero pretiosissimum ecclesia super laudata possidet; gaudet enim reliquiis SS. Marcellini et Petri, Martyrum, quorum nomina quotidie in Canone Missae invocantur, quas relliquias Eginhardus a Gregorio PP. IV rec. mem. Nostro Praedecessore, dono acceptas, initio saeculi noni, sollemnibus habitis supplicationibus, summoque cum gaudio christianae plebis, in hanc sacram aedem transtulit. Hac in percelebri translatione, Deus ipse, uti fertur, Sanctorum Martyrum corpora mirandis illustravit prodigiis, quibus fidem catholicam, paulo ante Germaniae populis per Sanctum Bonifacium praedicatam et invectam, valde roboravit. Has ad recolendas pio cultu reliquias plura per saecula ingenti quotannis numero fideles confluxerunt; nec e Germania tantum sed etiam e dissitis Galliae Belgiique regionibus ad idem templum properarunt peregrini, quos inter saepius fuere imperatores ac reges, archiepiscopi et sacrorum Antistites. Sacra autem lypsana Martyrum Marcellini et Petri in ecclesia praefati loci, qui exinde in eorum honorem *Seligenstadt* nomen accepit a « civitate Beatorum », adhuc in praesens honorifice asser-

vantur, et una cum aliis insignibus relliquiis, quibus templum enunciatum nobilitatur, a fidelibus religiosissime recoluntur. Haec animo repetentes, cum dictae aedis hodiernus parochus, una cum aliis sacerdotibus ibidem cultui divino inservientibus, vota exprimens Seligenstadensis oppidi magistratus, procerum, populique universi, Nos enixis precibus rogaverit ut hoc anno, exeunte undecimo saeculo a prima templi illius fundatione, percelebrem eandem ecclesiam ad Basilicae minoris dignitatem promovere velimus, Nos votis his concedendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, attento amplissimo suffragio et commendationis officio Episcopi Moguntini, collatisque consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate praesentium vi perpetuumque in modum ecclesiam paroecialem Sanctorum Marcellini et Petri Martyrum, oppidi *Seligenstadt*, dioecesis Moguntinae intra fines, ad titulum et dignitatem Basilicae minoris cum privilegiis et honorificentiis, quae huic titulo competunt iuxta decretum Sacrorum Rituum Congregationis diei XXVII mensis augusti anno MDCCCXXXVIII, n. 2744, evehimus.

Haec edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum ac definiendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXII mensis augusti, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

TITULUS ET PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS CONCESSA PAROECIALI ECCLESIAE B. M. V. REGUM, VULGO « DEL PINO », IN CIVITATE BARCINONE.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Refert ad Nos Barcinonensium Episcopus, paroecialem ecclesiam, quae Sanctae Mariae Regum vulgo *del Pino* dicata est in Barcinonensi civitate ac dioecesi, non antiquitate modo, sed

operibus etiam affabre factis enitere. Hodiernum vero templum loco antiquioris sacelli, quod ibidem fuerat, exstrui coeptum esse videtur anno Dominicae Incarnationis MCCCXX, at eiusdem consecratio anno tantum MCCCCLIII evenit, quamvis aedificium iam ab anno MCCCXCI expletum esset. Unica navi efformata sacra ipsa aedes elegantia formae atque amplitudine fulget, et inter praecipua artis catalaunicae monumenta Barcinonensia merito accensenda est. Conspicua vero christifideles tum Barcinonensis urbis tum vicinitatis observantia eandem ecclesiam celebrant; cum in ipsa presbyteri cleri paroecialis et Capituli beneficiariorum assidue diligenterque ad animorum ministerium incumbant, compluresque sodalitates erectae sint, quae augendam pietatem fidelium quam maxime iuvant. Hoc praeterea templum plurimae atque insignes sacrae Reliquiae ornant; eiusdemque intra septa corpus asservatur Sancti Iosephi Oriol, qui, dum in humanis adhuc agebat, eadem in ecclesia pro fidelium salute ad maiorem Dei gloriam studiose laboravit. Libenter propterea supplicem Episcopi Barcinonensium libellum accepimus, quo ipse, vota quoque exprimens tum moderatoris et Capituli beneficiariorum praefatae ecclesiae, tum praepositorum regimini municipali civitatis, enixe Nos rogavit ut titulo privilegiisque Basilicae minoris, pro benignitate Nostra, eandem ecclesiam honestare dignemur. Conlatis igitur consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, de certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum enunciatum templum Beatae Mariae Virginis Regum, vulgo « del Pino » nuncupatae, intra civitatem ac dioecesim Barcinonensem dicatum, dignitate ac titulo Basilicae minoris decoramus cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis, quae minoribus Almae huius Urbis Nostrae Basilicis de iure vel consuetudine competunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exsistere et fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quoquam, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die X mensis novembris anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

SANCTUARIUM DIVI FRANCISCI ASSISIATIS OPPIDI CANINDÈ, ARCHIDIOECESIS FORTALEXIENSIS INTRA FINES, HONORIBUS BASILICAE MINORIS CONDECORATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Ex amplissimis Archiepiscopi Fortalexiensium litteris compertum habemus in parva urbe, quae *Canindé* nuncupatur, intra fines archidioecesis Fortalexiensis, sanctuarium exstare in honorem Sancti Francisci Assisiensis Deo dicatum, quod christifideles clerusque non modo ex eadem archidioecesi atque e Statu Cearà sed e ceteris quoque septentrionalibus Brasilianae nationis Statibus celebrant. Ipsum enim in sacrum locum sive seorsim sive turmatim, peregrinorum more, ex omni ordine cives etiam a dissitis regionibus, Sancti Francisci intercessionem imploraturi, singulis annis, septembris praesertim atque octobris novembrisque mensibus, conveniunt. Sanctuarium ipsum, quamvis iurisdictioni Archiepiscopi seu Ordinarii Fortalexiensis subiectum, curis Fratrum Minorum Ordinis Sancti Francisci concreditum est, qui sub regimine proprii moderatoris in sacrum ministerium ibidem peragendum, cum haud mediocri fidelium utilitate, sollerter incumbunt. Iidem praeterea Fratres Minores scholam apostolicam sacrorum alumnis instituendis sanctuario adnexam moderantur, simul atque unum e duobus orphanotrophiis, quae pupillis utriusque sexus tutandis in aptis appositisque aedibus sanctuario contiguis sunt constituta. Christifideles vero, qui pie ac devote ad memoratum templum continuo affluunt, maxima cum largitate non modo oblationibus suis decori magnificentiaeque prospiciunt sanctuarii, ita ut idem sit necessariis opportunisque ornamentis copiose instructum, sed sustentationi quoque earumdem caritatis domorum amplissime consulunt ac provident. Quapropter cum hodiernus Fortalexiensium Archiepiscopus, vota quoque cleri populique sui plane exprimens, enixas Nobis supplicationes adhibuerit, ut ecclesiam seu sanctuarium praefatum titulo privilegiisque Basilicae minoris honestare dignaremur, Nos, quibus, Decessorum Nostrorum vestigiis prosecutis, ecclesiarum decoris augendi maxima cura est, huiusmodi precibus adnuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, ecclesiam seu sanctuarium in hono-

rem Sancti Francisci Assisiatis Deo dicatum atque in civitate *Canindé* nuncupata positum, intra fines Fortalexiensis archidioecesis, ad Basilicae minoris titulum et dignitatem evehimus, illique privilegia atque honorificentias omnes tribuimus, quae minoribus Almae huius Urbis Nostrae basilicis de more competunt. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXX mensis novembris anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dominus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastores providit, nimirum:

15 ianuarii 1926. — Titulari Ecclesiae Mariamnensi pro hac vice ad archiepiscopalem evectae, praefecit R. P. D. Dionysium O'Connell, hactenus Episcopum Richmondensem.

9 februarii. — Titulari Ecclesiae Aeniensi pro hac vice ad archiepiscopalem evectae, R. P. D. Petrum Mankowski, hactenus Episcopum Camenecensem.

10 februarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Daniensi, R. D. Gregorium Lakota, Archipresbyterum Capituli cathedralis, Rectorem Seminarii et Vicarium generalem dioecesis Premisliensis ruthenorum, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Iosaphat Iosephi Kocylowskyj Episcopi Premisliensis ruthenorum.

19 februarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Methonensi, R. D. Salvatorem Meo, Canonicum Ecclesiae metropolitanae Neapolitanae.

8 martii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Philippopolitanae, R. P. D. Ioannem Petrum Rey, hactenus Archiepiscopum Tokiensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Lundensi in Phrygia, R. D. Ioannem Norton, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Michaelis O'Farrell, Episcopi Bathurstensis.

12 martii. — Metropolitanae Ecclesiae Mechliniensi, R. D. Ernestum van Roey, Protonotarium Apostolicum.

— Cathedrali Ecclesiae Sancti Claudii, R. D. Rambertum Faure, Protonotarium Apostolicum, Vicarium generalem archidioecesis Lugdunensis.

15 martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Echinensi, R. P. D. Franciscum Iosephum Seminara, hactenus Episcopum Candiensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Lerensi, R. D. Henricum Valtorta, e Societate Mediolanensi pro Missionibus ad exteros, quem deputavit Vicarium Apostolicum de Hom-Kom.

22 martii. — Titulari episcopali Ecclesiae Mylasensi, R. D. Franciscum M. Kelly pro-Rectorem Collegii Sanctae Mariae civitatis Winona, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Richardi Heffron, Episcopi Winonensis.

23 martii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Scythopolitanae, R. P. D. Franciscum Karevicz, hactenus Episcopum Samogitiensem.

27 martii. — Cathedrali Ecclesiae Quinquecclesiensi, R. D. Franciscum Virag, Abbatem tit. abbatiae vulgo *Koronczó*.

5 aprilis. — Metropolitanae Ecclesiae Kaunensi, nuper erectae, R. P. D. Iosephum Skvireckas, hactenus Episcopum titularem Ceramensem.

— Cathedrali Ecclesiae Telšensi, nuper erectae, R. D. Iustinum Staugaitis, Antistitem Urbanum, parochum loci *Panemunė*, quem etiam praeposuit Praelaturae *nullius* Klaipėdensi, pariter nuper erectae.

— Cathedrali Ecclesiae Panevėžensi, nuper erectae, R. D. Casimirum Paltarokas, canonicum metropolitanae Ecclesiae Kaunensis.

— Cathedrali Ecclesiae Vilkaviškensi, nuper erectae, R. P. D. Antonium Karas, eiusdem territorii hactenus Episcopum Ordinarium.

— Cathedrali Ecclesiae Kaišedorensi, nuper erectae, R. D. Iosephum Kukta, ipsius territorii hactenus Administratorem Apostolicum.

— Titulari episcopali Ecclesiae Tidditanae, R. D. Miecislaum Reinys, Cubicularium intimum Sanctitatis Suae, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Antonii Karas, Episcopi Vilkaviškensis.

Praeterea idem SSmus D. N., decreto S. C. Consistorialis diei 12 martii 1926 deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Caroli Gibier Episcopi Versaliensis, R. P. D. Beniaminum Roland-Gosselin, Episcopum titularem Mosynopolitanum.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

RATISBONEN.

DUELLI

4 aprilis et 13 iunii 1925

SPECIES FACTI. — Inter ephebos scholarum, praesertim Universitatum, germanicarum monomachiae quoddam genus in usu est, quod dicitur « Mensura academica »: in hoc nimirum consistit ut contendentes, armis

peculiaribus, ad modum parvi cultri, utentes, ceteris partibus corporis bene tectis, vulnus, seu potius incisionem in faciem adversarii inferre nitantur, cuius vestigia plerumque brevi tempore oblitterantur. Nequaquam igitur mors seu mutilatio intenditur, nec nisi per accidens, ex imprudentia aliave causa, ex his mensuris sequitur: quae, immo, ut plurimum, non ad ulciscendam iniuriam, vel honorem reparandum committuntur, sed potissimum ludi, crudelis profecto, vel virium animique exercitandi causa. Generatim catholici ab huiusmodi monomachiis se abstinent; non tamen semper, quia potius ludus temerarius, vitae integritatisve periculo carens, quam res magni momenti aestimantur.

Haec eadem referens iam anno 1890 Episcopus Wratislaviensis – cum ad sacros Ordines nonnullos adolescentes promovere intenderet, qui his mensuris, ut committentes vel patrocinantes, partes habuerant, – ab hac Sacra Congregatione postulavit declarari: « An, a quibus et ex quonam « titulo irregularitas contrahatur quando duellum ea ratione committitur, « qua his temporibus inter Germaniae Universitatis alumnos fieri solet in « casu ». Et sacra haec Congregatio die 9 augusti eiusdem anni respondit: « *Affirmative*, a duellantibus eorumque patrinis *ex infamia iuris* ». (Cfr. *Thesaur. resol. S. C. C.* tom. CXLIX, p. 769 ss.) Ex quo responso retentum est certamina illa esse vera duella sensu canonico, et exinde duellantes poenis ab Ecclesia constitutis esse obnoxios. Ad rem Santi-Leitner (*Prael. iur. can.*, 1899, vol. V. tit. XXXIV): « S. C. C. caput Tridentinum authentice interpretata est sic ut sub voce *duellantes* etc., comprehendantur duellantes modo ab alumnis Universitatum Germaniae usitato ». Quamobrem, cum, dato Codice, poenae in duellantes can. 1240 s., 2351 iisdem fere verbis enunciarentur ac in Tridentino, sess. XXV, *de ref.*, c. 19, pronum fuit, quaerenti Episcopo Ratisbonensi « An resolutio S. C. C. in Wratislavien. *Irregularitatis*, die 9 augusti 1890, adhuc hodie vigeat in casu », respondere: *Affirmative*. (cfr. *A. A. S.*, vol. XV, p. 154).

Nuper tamen, referente, nomine Conferentiae Episcoporum Fuldae habitae die 20 augusti 1924, Cardinali Episcopo Wratislaviensi, controversia haud levis oborta est circa vim responsi huius S. C. diei 9 augusti 1890, cum nonnulli scriptores, distinguendo inter mensuras quae cum periculo *gravis* vulneris committuntur, ab iis quae nonnisi *levis* vulneris periculo perficiuntur, teneant resolutionem Sacri Consilii ad illas, minime vero ad has spectare; quam distinctionem, attenta ratione authenticae interpretationis quae subest eidem resolutioni, plures alii reiiciunt. Cum res agatur – ut patet – quae non meram doctrinam, sed actionem vitae vivendae non parum interest, definitiva quaeritur ab Episcopis huiusce dubii solutio:

« An declarationes eiusdem Sacrae Congregationis Concilii anni 1890

« et 1923, quibus mensurae in Universitatibus Germaniae usitatae, quae « speciali nomine *Bestimmungmensuren* vocantur, poenis ecclesiasticis « subiiciuntur, illas tantum mensuras respiciant, iuxta nonnullorum re- « centiorum sententiam, quae *cum* periculo gravis vulneris committuntur, an « etiam complectantur ea, quae *sine* periculo gravis vulneris fiunt, in casu ».

SYNOPSIS DISCEPTATIONIS. — Rmus Consultor, cuius votum in prima actione diei 4 aprilis 1925 propositum est, recentiorum quos dubium refert rationes amplectitur ac proponit. Adnotat nimirum sive in fontibus iuris notissimis sive iuxta probatissimos doctores, ad rationem duelli in sensu canonico requiri periculum mortis vel mutilationis aliusque *gravis* vulneris, cum duellum gravissimis poenis puniatur, quae, ad rationem servandam poenae cum delicto (can. 2218), supponunt *atrox* delictum, quale in se non est pugna sine periculo *gravis* vulneris infligendi. Si nonnisi *levis* vulneris periculum est, nonnisi superest, ad summum, *remota* praeparatio duelli proprie dicti, ad quam genuina interpretatio vetat transferre poenas contra ipsum delictum seu duellum latas. Cum tamen et haec praeparatio duelli, in casu, gravi scandalo et bonis moribus periculo esse consueverit, ac ideo reprobanda et coercenda, dubio in hanc formulam reformato: « An et quomodo coercendae sint mensurae, de quibus in casu » putat respondendum esse: « Affirmative », per propriam censuram, vel ab hac Sacra Congregatione, vel ab Ordinariis Germaniae collatis consiliis, decernendam.

Verum Emi Patres, re funditus perpensa, censuerunt his nondum plene satisfactum esse quaesito, rescribentes: « Dilata et scribat alter »: quod approbavit Beatissimus Pater.

Alter hic Consultor scite et erudite edisserit in iure de duplici interpretationis genere, cuius notio usitatissima est, nempe de *privata* seu doctrinali, et *authentica*, praesertim quoad legem poenalem; ostenditque pluribus adductis auctoritatibus, ceterum obviis, non licere doctrinali interpretatione comprehendere in lege poenali sub eadem poena casum non expresse significatum, nisi ex identitate obiecti; sed longe aliter sentiendum de interpretatione authentica, quae auctoritate sua supplet defectus motivi adaequati, quod petitur ex rationibus secundariis, ac etiam obiecto extrinsecis. In facto autem censet omnino clarum et perspicuum, vel ex verbis quibus resolutio S. C. C. diei 9 augusti 1890 concipitur, eâdem contineri authenticam interpretationem comprehensivam sub voce *duelli* etiam mensurarum quae cum periculo levis vulneris fiunt. Concedit quidem identitatem adaequati motivi poenae deesse in casu, cum periculum gravis vulneris arceatur; sed fundamentum omnino sufficiens ad *authenticam* interpreta-

tionem comprehensivam invenit in favore, qui huiusmodi mensuris praestatur duello, delicto nimirum Ecclesiae semper detestabili et exsecrabili, non modo propter periculum mortis aut mutilationis, verum etiam propter superstitionem vel certe inhonestatem formalem quam induit usus medii ad finem non proportionati.

Ex officio quoque plura, in hanc quidem sententiam, animadvertebantur. In primis quod in resolutione anni 1890 plecterentur mensurae etiamsi cum periculo *levis* tantum vulneris, manifesto patet ex proposito quaestionem ponentis; videlicet haec una suberat dubitandi ratio, quod in casu periculum gravis vulneris arceretur: secus, enim, singularia certamina, quae armis cum periculo vitae fiunt, accenseri duellis atque poenis canonicis subesse, licet ad meram virium ostensionem committantur, id iam definitum erat ac certissimum: ideoque otiosam plane quaestionem posuisset Episcopus.

Liquet idipsum ex verbis quibus dubium conceptum est omnino generalibus, « quando duellum ea ratione committitur qua his temporibus « inter Germaniae Universitatum alumnos fieri solet »: ubi nulla distinctio fit periculi sive levis sive gravis vulneris; atqui ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus. Idque multo minus in casu: 1° quia in facti specie explicitissime edicitur certaminum ordinarium exitum esse « vulnus in « facie cuius vestigia brevi tempore oblitescunt » quod certe non convenit *gravi* vulneri; et ideo casus per distinctionem excludendus, directe intenditur; 2° quia, referentibus Episcopis, « inaudita apparet distinctio inter gra- « viores et leviores mensuras. Nam sicut experientia constat, practice vix « notabile discrimen observatur in mensuris a praesidibus societatum aca- « demicarum institutis et sodalibus praescriptis. Omnes eodem paene modo « et secundum easdem paene regulas exercentur ubique cum eodem paene « periculo vulnerationis, quod utique per se grave non est et solum per acci- « dens raro aliquando evenire potest grave ».

Nec in contrarium facessit quod in *disceptatione synoptica* resolutioni praevia videatur acceptari et assumi ad arguendum definitio duelli prout a Lehmkuhl traditur (*Th. mor.*, [12 ed.] I n. 1014): « pugna singularis ex con- « dicto, armis ad occidendum sive *graviter* vulnerandis aptis: quae ceterum « definitio – ita subditur – est communis inter auctores ». Notissimum quidem est in hisce relationibus rationes hinc inde, vel inter se contrarias, proferri ad disceptandum, non ad concludendum. Sicut apparet etiam in casu, ubi, iuxta alios, videtur acceptari contraria auctoritas Lucii Ferraris, asserentis, (Biblioth., s. v. *Duellum*, n. 1) ad duelli notionem sufficere periculum occisionis vel vulneris, etiam non gravis, quae pariter definitio, in disceptatione synoptica, expresse appellatur et dicitur « communis inter auctores ».

Stat igitur, praeter omne dubium, Sacram Congregationem Emorum Patrum Concilii Tridentini Interpretum, anno 1890, quo exclusive pollebat facultate sacros canones Tridentinos authentice proponendi, declarasse sub sess. XXV cap. 19 de *ref.* comprehendi debere mensuras academicas utpote tunc ab alumnis Universitatum fiebant, etiamsi periculum gravis vulneris arceretur.

Huius interpretationis fundamentum, praeter quidem auctoritatem interpretantis, inepte scriptor aliquis collocat in eo quod Sacra Congregatio « *secuta est* sententiam eorum qui arma lethalia ad delicti notionem non requi- « runt, sed duellum definiunt periculo occisionis, mutilationis *vel vulneris* ». Nam interpretatio authentica potest quidem, et aliquando debet, *perpendere* ea quae doctrinalis ut certa, vel ut dubia proponit, sed *sequi* non cogitur, praesertim cum res utrimque controvertitur. Nominatim in re poenali potest auctoritas legitima decernere eadem mulctari poena actus, in quibus, iuxta doctores, non verificetur ratio perfecta criminis pro quo directe est poena constituta: sive propter peculiarem relationem quam hi actus habent cum eo crimine, sive propter rationem scandali et damni praecavendi (c. 2218). Id perspicue emicat in poenis contra duellantes propositis, quae decernuntur quoque contra quamlibet operam aut favorem praestantes, non solum duellis ipsis, dum peraguntur, sed ipsi duellorum consuetudini; (cfr. Bened. XIV, const. *Detestabilem*, a. 1752, coll. can. 684). Eae immo tanto latius extenduntur quanto apertius demonstrari possit reprobatio Ecclesiae in detestabilem duellorum abusum, qui cum tanto scandalo et damno fidelium coniungitur. Atqui procul dubio huiuscemodi mensurae favent duello, immo sunt eiusdem *proxima* praeparatio. Quod enim iam animadvertebatur in folio causae Wratislavien. 9 aug. 1890: « haec effera certamina viam ad graviora duella cum periculo occisionis et mutilationis sternunt », magis elucet consideranti *obligationes* quas suscipiunt adolescentes dum nomen dant sodalitatibus academicis hisce mensuris faventibus: « Lo studente entrando in una tale associazione si obbliga alle *Bestimmungmensuren* assolutamente, *al duello grave condizionatamente*, vale a dire quando lo studente sia offeso o venga sfidato » (*in actis*). Porro nemo non videt quantum, ex toleratis hisce certaminibus, deficeret Ecclesia a suo proposito arcendi, quanto magis potest, fideles ad effera duelli consuetudine; ex quo proposito dumtaxat poenas duellantium extendit vel ad ex industria spectantes et ad remotissimos quoslibet cooperatores.

Quod autem proponitur, ut mensurae cum periculo solummodo levis vulneris relinquantur arbitrio Episcoporum coercendae, prae primis directe est contrarium resolutioni iam datae die 9 augusti 1890, quae, ut vidi-

mus, indubitanter mensuras ipsas mulctavit eisdem ac duellantes poenis. Quamobrem implicite revocaretur eadem resolutio: cuius revocationis faciendae nulla profecto in praesenti suppeditatur necessitatis vel opportunitatis ratio. Deinde vero id consilium non paucis nec levibus confusionibus in praxi, ut pronum est intelligere, originem daret.

Demum nec spernendum videtur novum elementum facti quod in actis suppeditatur circa genus armorum quocum hae mensurae peraguntur. Cum, nempe, anno 1890 de re disceptatum est, id tantum relatum apparet, singularem illam pugnam fieri « parvo quodam *cultro* ». Nunc autem nunciatur: « L'arma che comunemente si adopera nella « Bestimmungmensur » chiamasi *Schlaeger* o *Haurapier* (i. e. italice, *sciabola*, o fioretto *da taglio*) ed ha la forma di una *spada* diritta e sottile colla impugnatura circondata da un guardamano. La lama, il cui peso è molto minore di quello d'una spada comune, è lunga 80-90 cm. larga 1 cm.; presenta nella sezione trasversale la forma di un cuneo, con la superficie superiore larga 3 mm.; è quasi per tutta la lunghezza ottusa ed *ha soltanto verso la punta un corto taglio vivo*. Gli accademici impiegano quest'arma secondo determinate regole, per dare colpi non di punta, ma di taglio. In questi combattimenti *per lo più* non vi è pericolo di ferite gravi, essendo la parte inferiore del corpo, le braccia, le ascelle, il collo (spesso anche gli occhi, gli orecchi, il naso, il mento, la gola) ben protetti per mezzo del cosidetto *Paukwichs* (italice: tenuta da duello). Così l'arma, *sebbene per sè atta a ferire gravemente*, tuttavia non lo è nelle circostanze concrete di fatto. » Liquet igitur in his quoque mensuris decertari *armis lethalibus*, iisdem nimirum quibus graviora duella committuntur, totaque res sic agi videtur prout solet in duellis ad primum sanguinem quae vocantur, quaeque ex notissima constit. *Illius vice* Clementis VIII, 1592, poenis duellantium directe subiiciuntur. Verum, quidquid de hoc sit, procul dubio non eodem modo res agitur, ut quidam praetendunt, in mensuris ac in digladiationibus, (vulgo *esercizio di scherma*) ubi ferrum adhibetur acie prorsus retusa.

Quare etc.

Resolutio. — Emi Patres Sacrae Congregationis Concilii, in plenariis comitiis habitis ad Vaticanum, die 13 iunii 1925, omnibus perpensis, ad dubium quod sequitur, nimirum:

« An declarationes S. C. C. anni 1890 et 1923, quibus mensurae in « Universitatibus Germaniae usitatae, quae speciali nomine *Bestimmung-* « *mensuren* vocantur, poenis ecclesiasticis subiiciuntur, illas tantum men- « suras respiciant, iuxta nonnullorum recentiorum sententiam, quae *cum* « *periculo gravis vulneris* committuntur, vel etiam complectantur eas, quae

« *sine periculo gravis vulneris* fiunt in casu »; responderi mandarunt: « *Ne-* « *gative* ad primam partem. *Affirmative* ad alteram ».

Quam resolutionem, referente infrascripto Secretario, in audientia diei 20 eiusdem mensis et anni, SSmus D. N. Pius PP. XI approbare et confirmare dignatus est.

† Iulius, Episc. Lampsacen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

DECRETUM

DEFINITIVA APPROBATIO CONCEDITUR INSTITUTO FAMULARUM IMMACULATAE CONCEPTIONIS B. M. V. LEOPOLIEN.

Congregatio religiosa Sororum quae « Filiae Immaculatae Conceptionis Beatae Mariae Virginis » nuncupantur, cuius domus princeps nunc in oppido vulgo *Jazłoviec*, in archidioecesi Leopoliensi, sita est, ortum suum duxit in Urbe, anno 1857. Eius Fundatrix fuit pia mulier Iosepha, e nobili familia polona Karska. Haec voluit, ut eius alumnae, quas e Polonia arcessivit, ad sanctificationem, per religiosa vota simplicia, paupertatis scilicet, castitatis et obedientiae, contendentes, Romae primum, veluti ex ipso fonte, hausta pietate ac religiosa institutione, Poloniam inde repetentes, tum adolescentulas christiana institutione excolant, tum mulieres, quae exercitiis spiritualibus, ut vocant, spiritum renovare cupiant, penes se excipiant. Licet, anno 1860, praefata Iosepha Karska in osculo pacis Domini decesserit, piam tamen suam Congregationem tali vigore donatam reliquit, ut incrementum in dies receperit.

Parente porro orbatae familiae religiosae curam suscepit prima conditricis socia, nempe Marcellina Darowska, quae, assumpto nomine Sororis Mariae Marcellinae ab Immaculata Conceptione, omne studium impendere coepit, ut pia Societas propositum sibi finem assequeretur. Quoniam vero eadem Societas instituta fuit pro spirituali utilitate illarum regionum ex quibus Filiae Immaculatae Conceptionis Romam convenerant, idcirco ipsa una cum reliquis Sororibus, paulo post, ab Urbe discessit, Leopolim adiit atque in illa archidioecesi domum principem rite constituit. Pusillus vero grex, Deo bene iuvante, spatio quinquaginta annorum, quo ipsa ei-

dem praefuit, adeo crevit, ad suum finem prosequendum firmatus, ut plures domus, sacrorum Antistitibus plaudentibus, in variis Poloniae regionibus, id temporis, ab illa conditae fuerint; quare eadem religiosa Soror Propagatrix Instituti ac fere altera eius Fundatrix merito appellari possit.

Cum porro praefata Congregatio religiosa, Ordinariis locorum testantibus, bonum Christi odorem iugiter effudisset uberemque edidisset salutarium fructuum copiam et haud modica spes affulsisset ex eius operibus uberiores etiam fructus Ecclesiae reique publicae, Deo opitulante, fore obventuros, s. m. Pius PP. IX eam Decreto laudis seu commendationis, die 12 maii 1863, condecoravit; eamdemque deinde, die 24 iunii 1874, approbavit et confirmavit; Leo vero PP. XIII, f. r., die 9 ianuarii 1899, approbavit eius Constitutiones.

Nuper Moderatrix Generalis una cum suo Consilio SSmo Dño Nostro Pio divina Providentia PP. XI supplicavit, ut eaedem Constitutiones nunc a Capitulo Generali ad praescripta Codicis iuris canonici et peculiares normas a Sacra Congregatione de Religiosis Instituto datas, accommodatae approbarentur.

Itaque Sanctitas Sua, in Audientia, die 24 novembris 1925, infrascripto Cardinali eiusdem Sacrae Congregationis de Religiosis Praefecto concessa, re mature perpensa, suprascriptas Constitutiones, lingua gallica exaratas, rite ex officio emendatas, ut continentur in hoc exemplari, cuius autographum in Tabulario Sacrae Congregationis asservatur, dignata est, auctoritate Sua Apostolica, definitive approbare et confirmare, prout, praesentis Decreti tenore, illas definitive approbat et confirmat; nec non omnibus ac singulis Sororibus eas fideliter servare mandat; salva Ordinariorum iurisdictione ad normam sacrorum canonum. Contrariis quibuscumque, etiam speciali atque individua mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis Religiosorum Sodalium Negotiis praepositae, die 24 novembris 1925.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Vincentius La Puma, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA seu FALISCODUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI LUCIAE FILIPPINI FUNDATRICIS ATQUE ANTISTITAE INSTITUTI MAGISTRARUM PIARUM AB EIUS COGNOMINE NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Celebrata est illa Doctoris Angelici sententia: *Deus operatur miracula ad demonstrandam sanctitatem alicuius, quem vult proponere in exemplum virtutis* (2ª 2ae, quaest. 178, art. 2). Porro ex pluribus, quae operatum esse Deum ad Famulae suae Luciae Filippini sanctitatem palam asserendam et luculentius declarandam referuntur, prodigiis, tria selegerunt huius causae Actores, tres nempe sanationes, super quibus iudiciales inquisitiones hac alma in Urbe, ubi contigerant, Apostolica auctoritate condi curarunt. Haud exiguus sane confectus est probationum instructus, ex quo perspicuum efficitur, aegritudines quovis in casu fuisse organicas et gravissimas, conclamatas aegrotantium conditiones, subitas et perfectas, post exoratam Ven. Servae Dei opem, sanationes: accedit miraculis favens communis opinio eorum, qui certam rerum cognitionem adepti sunt, atque concors tum medicorum a curatione, tum peritorum ex officio rogatorum iudicium; adeo ut haud immerito usurpari possent Davidica verba: *Venite et videte opera Domini, quia posuit prodigia super terram* (Ps. XLV, 8).

Primum miraculum experta est adolescentula Evelina Palazzesi, quae, haud firmam a natura sortita valetudinem, vix trilustris ileo-typho correpta est. Huiusce morbi gravitatem adauxit enterorragia, cui interea obnoxia fuit, ac praesertim quae supervenit broncho-pulmonites, a qua aegra in apertum vitae discrimen adducta est. Omni a medentibus abiecta sanationis spe, Ven. Luciae Filippini auxilium supplicationibus imploratur; quod diu opperiendum non fuit. Tertia enim novendialium precum die, quae prima lux fuit anni millesimi nongentesimi decimi primi, sententia impendentis mortis pronuntiata est matutinis horis a curationis medico; qui tamen vespertino tempore puellam perfecte sanatam invenit, seque continere non valuit, quin prodigio sanationem adscriberet et supernaturalem proclamaret.

Alterum miraculum contigit, exoriente anno millesimo nongentesimo vicesimo, in publico nosocomio, quod a S. Iacobo mutuatum habet nomen. In eo recepta fuerat adolescentula Desdemona Ranelletti, quae, tubere in anteriore colli parte affecta, chirurgicam incisionem subitura erat. Haec tamen male cessit. Infelix namque puella, vix a soporifero medicamine libera evasit, se cunctis artubus contractam acerbisque conflictatam doloribus invenit; graviter siquidem per incisionem chirurgicam ei laesae fuerant paratiroides. Neque eius conditio per medentium curas melior facta est, immo quaelibet valetudinis recuperandae spes abierat, quum ipsa ad Ven. Luciae Filippini patrocinium confugit. Triduanae preces initae, quin ullum aegra experiretur levamen, productae sunt ad vesperum usque postremi diei exeuntis anni millesimi nongentesimi decimi noni. Nocte iam adulta, brevi sommo correpta est Desdemona, a quo vix excitata, se omnino bene valentem deprehendit, sociarumque in eadem valetudinarii parte degentium laetitiae signis et propinationibus se adiunxit, quibus exorientis anni adventum consalutare sibique populari ritu propitiare gestiebant. Obstupuere omnes, de eiusque inopina et absoluta mutatione mirati sunt vel ipsi medici et chirurgi, qui adhibitis medicaminibus id adscribi non posse professi sunt. Desdemona vero nullum amplius praegressi morbi vestigium advertit, adeptaeque e vestigio sanationis beneficio laetissime adhuc potitur.

Tertium accidit miraculum in principe Magistrarum Piarum domo, in qua aegrotabat, pluribus afflictata morbis, Soror Dominica Caciolo, quin spes aliqua valetudinis recuperandae affulgeret. Colica namque hepatica laborabat, eiusque status deterior in dies factus est ob aliorum morborum accessionem, quibus depellendis nulla paria ac idonea inventa sunt remedia. Anuriae enim addita fuit peritonites, nephrites acutissima atque polinevrites, quae aegrotae incommoda multa dirosque cruciatus afferebant; adeo ut ipsa Soror, tristissimam in qua versabatur conditionem conspiciens, ecclesiae Sacramentis communiri petierit, declaravitque se mortem obire malle quam sanationem sperare. At quod medentium scientia praestare nequibat, id suppetiae impetrarunt Luciae Filippini triduanis precationibus invocatae. Periclitanti enim Sorori adfuit Ven. Famula Dei, eamque mox esse sanitatem plenam recuperaturam certiorem fecit. Subito aegrota integre sanatam se invenit, talemque se ostendit, obstupescentibus medicis cunctisque religiosis sororibus, quibuscum, ipsa invitante, gratiarum laudes Deo persolutae sunt. Haec evenerunt illucescente die 23 mensis iunii, anno millesimo nongentesimo decimo secundo.

De hisce tribus miraculis instaurata triplex est actio: prima in antepraeparatorio coetu penes Rm̃um Cardinalem Ianuarium Granito Pignatelli

di Belmonte, causae Ponentem, coacto; altera in praeparatorio conventu ad Vaticanum habito; denique in generali consessu coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI congregato die secunda vertentis mensis martii, in quo a memorato Cardinali propositum est dubium: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Porro Eñi Cardinales et Patres Consultores suam singuli protulerunt suffragationem; quas Beatissimus Pater studioso prosecutus est animo; distulit tamen decretorium suum iudicium in alium diem, ut Sibi aliisque copia suppeteret divinae opis implorandae.

Quum autem mentem suam aperire statuisset, hodiernam diem selegit, Dominicam Passionis; quocirca idem Beatissimus Pater, rei sacrae devotissime operatus, advocari iussit Rños Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Albanensem, huius causae Ponentem, nec non R. P. Carolum Salotti, S. Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum a secretis, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de tribus propositis miraculis:* de primo nempe, *instantaneae perfectaeque sanationis Evelinae Palazzesi a morbo ileo-typho gravi cum enterorragia et broncho-pulmonite;* de altero, *instantaneae perfectaeque sanationis Desdemonae Ranelletti a morbo gravissimo ob insufficientiam glandularum paratiroidarum;* deque tertio, *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Dominicae Caciolo a colica hepatica, accedente anuria, peritonite ac nephrite acutissima.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri et in acta sacrorum Rituum Congregationis referri mandavit decimo secundo calendas aprilis, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

II

PICTAVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ANDREAE HUBERTI FOURNET, FUNDATORIS CONGREGATIONIS FILIARUM CRUCIS VULGO SORORUM S. ANDREAE NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Mirabilis sane Deus in Sanctis suis, quorum merita dum publicis illustribusque documentis declarat, simul ostendit et quantum sint apud Se in gratia, et quanto illos pariter in pretio et honore ab hominibus haberi velit! Divinam hanc providentiam et benignitatem demirari datum est in Ven. Andrea Huberto Fournet, quem animarum zelo maxime succensum cives et advenae suspicientes, humanam gloriam sedulo declinantem et Filiarum Crucis novae a se conditae Familiae institutioni ac prosperitati iugiter intentum, tanta veneratione tantaque laude dignum eum censuere ut passim Sancti compellatione designaretur, accedentibus supernae gratiae donis, quibus placuit Deo eminentes et heroicas virtutes eiusdem honestare. Praeclarior autem sanctitatis probatio ex miraculis addita est, post eius funus, ipsius implorata ope, divinitus patratis; quibus eumdem, sacerdotalis ordinis exemplar, Ecclesiae suae ornamentum, et populi christiani praesidium declarare palam velle Deus videtur. Duo, quot nimirum causae indoles expostulat, insignia prodigia ad discutiendum proposita sunt, quibus desperata sanitas duarum Filiarum Crucis ex integro restituta est per Ven. Famuli Dei interventionem. Quae miracula apprime admiratione ac stupore omnes defixerunt, quotquot aut viderunt aut audiverunt morborum depulsorum gravitatem, deploratamque aegrotantium conditionem. Multo siquidem abhorrent ab ordinario naturae cursu et viribus sanationes a morbis, qui ex organicis laesionibus originem habent, quique difficillime curari possunt, vel saltem longum temporis spatium requirunt.

Infirmabatur in religiosa domo Pictaviensi Filiarum Crucis Soror Clementia, annos nata triginta duos, et biennio perdurante, a quo morbus ingruere coeperat, perperam remedia omnia adhibita sunt, quae medentes ei suppeditanda praescripserant. Morbi naturam et progressus conside-

rantes, medici nullam recuperandae sanitatis spem superesse declararunt; tubercularis enim tabes aegrae Sororis peritonaeum, intestinum atque pulmones pervaserat.

Ad mortis fauces ipsa se adductam fore putans, extremis muniri Sacramentis petiit, iamque tempus advenisse videbatur, quo preces, quae pro iis adhiberi solent qui animam agunt, recitandae essent. Interea divinam implorari opem, interposito Ven. Servi Dei patrocinio, coeptum est, postremoque labente novendialis supplicationis die, qui fuit decimus tertius mensis martii anni millesimi octingentesimi octogesimi primi, dum aegra prope moritura censebatur, eadem pauxillum aquae, ex Ven. Famuli Dei sepulcri loco haustae, sumit, et mox complectitur somno, totamque noctem summa in quiete ducit. Postero mane vixdum expergefacta, ab omni aegritudinis incommodo se immunem deprehendit; vestes quaerit, atque cum maximo sodalium stupore, quae febricitantis insaniam suspicabantur, lectum relinquit, deambulat expedite, communes cibos in triclinio sumit perfectaque valetudine se uti manifeste cunctis ostendit.

Alterum quoque miraculum experta est altera ex Filiabus Crucis, Soror Iulia Paulina, quae in Canadensi provincia commorabatur ac vigesimum primum aetatis annum agebat, quum morbo tentari coepit. Valetudinarium S. Bonifacii ingressa, pluribus curis ac remediis medicorum consilio subiecta est; at morbosa phaenomena aegritudinis malitiam percrebescentem in dies prodebant. Quum autem salutaris artis peritis, qui operam suam aegrotanti Sorori praestabant, certum et exploratum fuit, illud morbi genus, quod eius corpus adortum fuerat, ad eorum classem pertinere, qui graves in organis internis laesiones inducunt, quibus sanandis nullum par remedium, nulla idonea curatio adhiberi valeat, infaustam prognosim patefacere iidem medentes non dubitarunt. Agebatur enim de perityphlite tuberculari, quae adeo altas in aegrae corpore radices egerat, ut miserrimum statum eidem comparaverit. Quare medici morbum desperatum denuntiarunt, amissaque valetudinis restituendae spe, deplorabili sorti aegrotam reliquerunt: haec vero suae conditionis plane conscia mortem aequo animo exspectabat. Verumtamen Venerabilis Fundatoris sui Andreae Huberti Fournet glorificationis cupida, ut huic rei consuleret, sanationem poscere constituit, eius impetrata ope. Novendiales preces bis institutae sunt, adhibitaeque Venerabilis reliquiae, maxima cum aegrae fiducia adipiscendae valetudinis. Ita feliciter contigit, ut, postrema novendialium precum die, quae decima fuit mensis martii anni millesimi nongentesimi vicesimi secundi, Soror, instauratis precibus et admotis reliquiis, primo mane e lecto prosilierit, nullum amplius teterrimi morbi indicium animadvertens; omnia enim symptomata et molestiae desiverant. In pri-

mis Sorores eius subitam rerum mutationem demiratae sunt, omnesque miraculi evidentiam conclamarunt, refragante nemine.

Super duobus hisce prodigiis iudiciales conditae sunt inquisitiones, atque de iisdem auditae peritorum iuratorum sententiae; quibus faventibus, inita est disceptatio in Antepraeparatorio coetu, in aedibus Rmi Cardinalis Vincentii Vannutelli, causae Ponentis, coacto; quem secutus est Praeparatorius in Vaticano Palatio congregatus, novissime vero generalis Conventus est habitus coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, in eoque a Revmo Cardinali causae Ponente sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Quotquot aderant, tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, ex ordine et expedite suffragium suum ediderunt. At Sanctissimus Pater, etsi eorum vota laetus exceperit, a sua proferenda sententia supersedit, ut divini luminis uberiorem copiam flagitaret.

Quum autem decretoriam edere sententiam statuisset, hodiernum diem selegit, qui Mariae Sanctae Dominae ab Angelo salutatae festus recolitur, atque, mystico et incruento sacrificio religiosissime oblato, advocari iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum, Causaeque Relatorem, itemque R. P. Carolum Salotti, S. Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum a secretis; quibus adstantibus, solemniter edixit: *Constare de duobus propositis miraculis;* de primo nempe, *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Clementiae a tuberculosi peritonaei, intestinorum atque pulmonum;* et de altero, *instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Iuliae Paulinae a perityphlite tuberculari.*

Decretum hoc vulgari, et in sacrorum Rituum acta inseri praecepit, octavo calendas apriles, anno millesimo nongentesimo vigesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

NOMINATIONES

Decretis Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali Ssmus D. N. Pius PP. XI nominare dignatus est:

21 decembris 1925. — R. P. Cyrillum ab Erzerum, O. F. M. Capuccinorum, ***Superiorem Missionum pro Armenis in Graecia cum iurisdictione Ordinaria.***

10 februarii 1926. — R. D. Gregorium Lakota, ab intimo Cubiculo Sanctitatis Suae, Archipresbyterum Capituli cathedralis, Rectorem Seminarii et Vicarium Generalem dioecesis Premisliensis ruthenorum, ***Auxiliarem R. P. D. Iosaphat Iosephi Kocylowskyj, Episcopi Premisliensis ruthenorum.***

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sabato 6 marzo, Sua Santità ha ricevuto in Udienza di formalità S. E. il Sig. Max van Ypersele de Strihou, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario di S. M. il Re del Belgio, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 2 marzo 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Eminentissimi e Reverendissimi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, che la compongono, hanno discusso il dubbio su tre miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della Ven. Serva di Dio Lucia Filippini, Fondatrice e Superiora dell'Istituto delle Maestre Pie, chiamate, dal suo cognome, Filippini.

Martedì 9 marzo 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, coll'intervento degli Emi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e Consultori teologi, componenti la S. Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della Ven. Serva di Dio Bartolomea Capitanio Fondatrice primaria dell'Istituto delle Suore della Carità, in Lovere, diocesi di Brescia.

Martedì 16 marzo 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, che la compongono, hanno discusso il dubbio su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Ven. Servo di Dio Andrea Uberto Fournet, Sacerdote secolare, Fondatore della Congregazione delle Figlie della Croce, dette Suore di S. Andrea: i quali miracoli vengono proposti per la beatificazione del medesimo Ven. Servo di Dio.

Martedì 23 marzo 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio: se consti del martirio, della causa del martirio e dei segni e prodigi dei Venerabili Servi di Dio Giacomo Sales, Sacerdote e Guglielmo Saltamochio, Coadiutore, della Compagnia di Gesù che si asseriscono uccisi in odio alla Fede.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il S. Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

22 dicembre 1925. Monsig. Giorgio Giuseppe Caruana, *Delegato Apostolico delle Antille e del Messico.*

14 gennaio 1926. Il Rmo P. Eugenio Keller, della Congregazione dello Spirito Santo, *Consultore della Sacra Congregazione del Concilio.*

9 marzo » L'Emo Sig. Cardinale Francesco Ragonesi, *Prefetto del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

9 » » Monsig. Carlo Cremonesi, Arcivescovo titolare di Nicomedia, Suo Elemosiniere Segreto, *Delegato Apostolico pel Santuario di N. S. di Pompei e per le opere annesse.*

16 » » Il Rmo P. Marco Sales, O. P., Maestro dei SS. PP. AA., Monsig. Francesco Faberi, e il Rmo P. M. Domenico Tavani, dei Minori Conventuali, *Consultori della Sacra Congregazione dei Sacramenti.*

25 » » Gli Emi Signori Cardinali Pietro Gasparri, Enrico Gasparri, Luigi Sincero, Alessandro Verde, *Membri della Sacra Congregazione di Propaganda Fide.*

» » » Monsig. Ettore Castelli, *Consultore della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

5 settembre 1925. Monsig. Gaetano Giusino, *Chierico della Reverenda Camera Apostolica.*

21 gennaio 1926. L'Emo Sig. Cardinale Tommaso Pio Boggiani, *Protettore delle Suore Terziarie Domenicane di Newcastle,* (Natal).

23 » » Monsig. Francesco Bracci, *Referendario della Segnatura Apostolica.*

24 » » Monsig. Giuseppe Trezzi, *Referendario della Segnatura Apostolica.*

20 febbraio » L'Emo Sig. Cardinale Luigi Sincero, *Protettore della Congregazione delle Suore di Carità di Namur.*

25 » » Monsig. Ernesto Jallonghi, *Referendario della Segnatura Apostolica.*

25 febbraio 1926. Monsig. Silvio Fagiolo, *Canonista della Sacra Penitenzieria Apostolica.*

3 marzo » Monsig. Antonio Anelli, *Referendario della Segnatura Apostolica.*

Assistenti al Soglio Pontificio:

18 gennaio 1926. Monsig. Giovanni Tommaso Mac Nally, Vescovo di Hamilton.

1 marzo 1926. Monsig. Albino Pella, Vescovo di Casale Monferrato.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

23 febbraio 1926. Monsig. Martino Krompotic, della diocesi di Segna e Modrussa.

Prelati domestici di S. S.:

20 aprile 1925. Monsig. Raffaele Labbè, dell'archidiocesi di Santiago del Chile.

» » » Monsig. Carlo Casanueva, della medesima archidiocesi.

7 ottobre 1925. Monsig. Paolo Cotè, della diocesi di Sherbrooke.

23 dicembre » Monsig. Celestino Duval, della diocesi di Luçon.

» » » Monsig. Leone Gromier (Roma).

27 gennaio 1926. Monsig. Giuseppe Piccirilli, della diocesi di Sora.

5 febbraio » Monsig. Cesare De Sanctis (Roma).

9 » » Monsig. Stefano Wornicki, della diocesi di Detroit.

» » » Monsig. Giovanni Battista Romagnoli (Roma)

23 » » Monsig. Francesco Saverio Münck, dell'archidiocesi di Colonia.

24 » » Monsig. Luigi Grillini, della diocesi di Sabina.

» » » Monsig. Giovanni Biglaud dell'archidiocesi di Bombay.

» » » Monsig. Ernesto Jallonghi (Roma).

25 » » Monsig. Silvio Fagiolo (Roma)

2 » » Monsig. Antonio Anelli (Roma).

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

Il Cavalierato dell'Ordine Pïano:

9 marzo 1926. Al sig. Caio De Mello Franco, già Segretario dell'Ambasciata del Brasile presso la S. Sede.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 aprile 1925. Al sig. duca Cesare Rivera (Roma)
9 marzo 1926. Al sig. dott. Giovanni Ulrich (Lisbona).

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

7 novembre 1925. Al sig. Comm. Bartolomeo Nogara (Roma)
6 marzo 1926. Al sig. Comm. Gennaro de Simone, dell'archid. di Napoli.

La commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 febbraio 1926. Al sig. dott. Domenico Slaviero, dell'archidiocesi di Milano.
26 » » Al sig. prof. cav. Carlo Costantini (Roma).
28 » » Al sig. avv. Mario Longoni, dell'archidiocesi di Milano.
3 marzo » Al sig. Manuel Augusto Olaechea, dell'archidiocesi di Lima.
4 » » Al sig. Cav. Giuseppe Girelli (Roma).
6 » » Al sig. Carlo Werwaest, dell'archidiocesi di Malines.
8 » » Al sig. Modesto Lovera, dell'archidiocesi di Torino.

La Commenda dell'ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

5 marzo 1926. Al sig. Giulio Morales Coello (Avana).

Il Cavalierato dell'ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

9 dicembre 1925. Al sig. Rodolfo Liffers, della diocesi Haarlem.
22 febbraio 1926. Al sig. Giulio Macke, della diocesi di Lilla.
23 » » Al sig. Giovanni Francesco Hruška, dell'archidiocesi di Praga.
» » » Al sig. Giuseppe Cirillo Lychra, della medesima archidiocesi.
26 » » Al sig. Guglielmo Burer, del vicariato apostolico di Batavia.
» » » Al sig. Giuseppe Ignazio G. M. Schmutzer, del medesimo vicariato.
27 » » Al sig. Gulielmo Fischer (Roma).
» » » Al sig. Edmondo Holtzspach, della diocesi di Alba Reale.
1 marzo » Al sig. Francesco Eichert (Vienna).
2 » » Al sig. Vincenzo Ying, del vicariato apostolico di Pekino.
» » » Al sig. dott. Umberto Selan, dell'archidiocesi di Udine.
3 » » Al sig. not. Gastone Dufour, della diocesi di Lilla.
9 » » Al sig. Giuseppe Van de Put, dell'archidiocesi di Malines.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

27 febbraio 1926. Al sig. Enrico U. Kreifelts, dell'archidiocesi di Colonia.
6 marzo » Al sig. Giuseppe Gervasio, dell'archidiocesi di Napoli.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

28 gennaio 1925. Monsig. Giovanni Subercaseaux, dell'archidiocesi del Chile.
28 gennaio 1926. Monsig. Felice Ravanat (Roma).
22 febbraio » Monsig. Giovanni Teodori (Roma).
25 » » Monsig. Antonio Ferrara, della diocesi di Alife.
26 » » Monsig. Venceslao Poustka, della diocesi di Budějovice.
» » » Monsig. Carlo Petersilka, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Grössl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Adalberto Carda, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Pavlovic, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Mattia Bendík, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Bartolomeo Pubec, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Seyvalter, della medesima diocesi
» » » Monsig. Giuseppe Kavale, della medesima diocesi.
27 » » Monsig. Giuseppe Dzioba, della diocesi di Lodz.
2 marzo » Monsig. Carlo Frühstorfer, della diocesi di Linz.
» » » Monsig. Dario Marquez, della diocesi di Manizales.
» » » Monsig. Nazareno Migliorati, della diocesi di Gubbio.
» » » Monsig. Giovanni M. Pellagatta, della diocesi di Novara.
4 » » Monsig. Nicola Cerbone, della diocesi di Capaccio-Vallo.
» » » Monsig. Tommaso De Dominicis, della diocesi di Montefiascone.
9 » » Monsig. Emiliano Crnek, dell'archidiocesi di Zagabria.
» » » Monsig. Riccardo Zajc, della diocesi di Lubiana.
20 » » Monsig. Ernesto Perazzoli, della diocesi di Ripatransone.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

3 marzo 1926. Il sig. barone Giovanni M.ª Giuseppe Gastone de Rebaudy Montoussin, della diocesi di Perpignano.
4 » » Il sig. marchese Pasquale Pinto, della diocesi di Capaccio Vallo.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

22 febbraio 1926. Monsig. Serafino De Angelis (Roma).
12 marzo » Monsig. José Fino Beja, della diocesi di Guarda.
20 » » Francesco Sciocchetti, della diocesi di Ripatransone.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

26 febbraio 1926. Il sig. dott. Emanuele Bugallo Pita, della diocesi di Tuy.

NECROLOGIO

27 luglio 1925. Monsig. Gabriele Maurice, O. F. M., Vesc. titolare di Lesbi.
4 agosto » Monsig. Sebastiano Giuseppe Pereira, Vescovo di Damão.
21 febbraio 1926. Monsig. Ignazio Homsi, Arcivescovo tit. di Tarso, r. greco-melchita.
6 marzo » Monsig. Raimondo Calvo, Vescovo titolare di Cotenna.
13 » » Monsig. Enrico Luigi Bouquet, Vescovo di Chartres.
20 » » Monsig. Amerigo Bevilacqua, Arcivescovo tit. di Scitopoli.
26 » » Monsig. Edoardo Dionisio Kelly, Vescovo di Grand-Rapids.
» » » Monsig. Francesco M. Cervera, O. F. M., Arcivescovo titolare di Pompeopoli.